

ŽENA U/O UMJETNOSTI
XVII. Dani Cvita Fiskovića
ZNANSTVENI SKUP, 28. - 30. listopada 2021.,
Grad Imotski

Predgovor

<https://www.doi.org/10.17234/9789533791654.01>

U Zborniku *Žena u/o umjetnosti* okupljeni su radovi koji se temelje na izlaganjima sa znanstvenog skupa Dani Cvita Fiskovića održanog od 28. do 30. listopada 2021. u Imotskom. Organizirali su ga Odsjek za povijest umjetnosti Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu i Društvo povjesničara umjetnosti Hrvatske. Izvorno predviđen za početak listopada 2020., skup je održan godinu kasnije zbog pandemije koronavirusa, a zbog tih je razloga odgođeno i deveto izdanje posvećeno uspomeni na Cvita Fiskovića. Odogoda skupa i izlaska zbornika, sada ponuđenog u digitalnom i u tiskanom obliku, nije naškodila svježini ovdje okupljenih radova. Upravo suprotno, oni jasno pokazuju dugoročnu relevantnost istraživanja ženskih iskustava vezanih za umjetnost i arhitekturu u jugoistočnoj Europi, i to u široko postavljenom vremenskom rasponu od srednjovjekovlja do suvremenosti.

Tijekom povijesti žene su na različite načine aktivno sudjelovale u stvaranju, čuvanju i vrednovanju djela likovnih i drugih umjetnosti te arhitekture, i to kao autorice, naručiteljice, kolekcionarke, kustosice, restauratorice i konzervatorice, povjesničarke i teoretičarke. Nadalje, specifično su za njih stvarani prostori i zdanja, likovna, književna i glazbena djela. S obzirom da je, uz iznimku nekoliko pionirskih studija, takva aktivna uloga žene često ostajala neprepoznata ili je pak bila namjerno marginalizirana u znanstvenom istraživanju područja jugoistočne Europe, ovaj je zbornik, pored toga što nudi uvid u stanje istraživanja u trećem desetljeću 21. stoljeća, svakako tek poticaj za razmatranje novih pristupa i priloga temi.

Feministička propitivanja povijesnoumjetničkih kanona prisutna su više od pola stoljeća, napose u anglosaksonskoj povijesti umjetnosti, a hrvatski prijevod najvažnijih metodskih tekstova pojavio se prije više od dva desetljeća (*Feministička likovna kritika i teorija likovnih umjetnosti*, ur. Ljiljana Kolečnik, Zagreb, 2000.). Rasprave o temeljnim pojmovima feminističkih pristupa povijesti umjetnosti time nikako nisu iscrpljene, a prijepori i dalje postoje: pridonose li ta istraživanja postojećoj disciplini povijesti umjetnosti dopunjujući je ili podrazumijevaju njezino ukupno prevrednovanje; bave li se primarno opusima i djelovanjem žena ili s feminističkih pozicija sagledavaju i druge umjetničke fenomene; u kojoj mjeri uzimaju u obzir i pozicije drugih rodnih identiteta, itd. Pluralizam pristupa odlikuje i radove okupljene u ovome zborniku, koji se primarno bave ženama kao aktivnim subjektom umjetničkog stvaralaštva, ali i recepcijom njihova stvaralaštva, odnosno kritikom ženske inicijative u umjetnosti.

Sudjelovanje umjetnica i arhitektica 19. i 20. stoljeća u likovnom i javnom životu Hrvatske kao dijela Austro-Ugarske Monarhije i obaju Jugoslavija, bilo ono eksplicitno angažirano u feminističkome smislu ili ne, već desetljećima je predmet znanstvenog istraživanja, i to u području više disciplina, kao što je vidljivo iz kritičkih pregleda Ljiljane Kolečnik, Jasenke Kodrnja, Leonide Kovač, Iskre Iveljić, Ivane Mance, Ane Šeparović, Darije Alujević, Ljerke Dulibić, Ive Radmile Janković, Lidije Butković, Tamare Bjažić Klarin, Anne Kats, Zsófie Lóránd, Lee Horvat i drugih autorica i autora, te zaista mnogobrojnih studija pojedinačnih opusa i pojava. Društvena konsolidacija umjetnica i praksa zajedničkog nastupanja na izložbama fenomen je koji se bilježi osobito od 20. stoljeća: dovoljno je podsjetiti na aktivnosti zagrebačkog međuratnog Kluba likovnih umjetnica, ali i na niz poslijeratnih izložbi u povodu Međunarodnog dana žena. Noviji presjek tog i drugih relevantnih aspekata rada umjetnica vezanih za glavni grad Hrvatske donijela je izložba *Zagreb, grad umjetnica* u Umjetničkom paviljonu 2020. godine, popraćena katalogom koji se dotaknuo i događaja na likovnoj sceni posljednjih desetljeća. Suvremena likovna zbivanja u cijeloj jugoistočnoj Europi u stalnome su previranju, a s njima i njihova ženska dionica, koja posljednjih godina pokazuje izrazitu vitalnost i inkluzivnost, između ostaloga zahvaljujući i jačanju civilnog društva, ponajprije djelovanju centara za ženske studije i srodnih organizacija, ali i uslijed brojnosti kulturnih, izlagačkih i medijskih projekata općenito.

Nedostatak vijesti o umjetnicama ranijih povijesnih razdoblja uvjetovao je drukčiji kut pod kojim je sagledavano sudjelovanje žena u likovnom stvaralaštvu, arhitekturi i gradogradnji na području hrvatskih povijesnih zemalja i u široj regiji. Istraživanja Nevenke Bezić Božanić i Nade Grujić o funkcioniranju srednjovjekovne i ranonovovjekovne kuće kao ženskog prostora treba istaknuti kao neka od prvih na tu temu. Mnogobrojne su zatim studije istaknutih naručiteljica i pokroviteljica starog (npr. Melia Anniana, Sergia Postuma) i srednjeg vijeka (npr. Elizabeta Kotromanić), zatim ženskih samostanskih sklopova i s njima povezanih umjetničkih djela, te ikonografije svetica iako se aspekt rodni odnosa i ženskih iskustava, mahom pojavljuje u pozadini, kao sekundarno ili čak tercijarno istraživačko pitanje.

Konačno, historizacija profesionalnog sudjelovanja žena u povijesti umjetnosti i arhitekture i likovnoj kritici u Hrvatskoj i široj regiji trenutačno je još na razini pojedinačnih studija slučaja istaknutih autorica, i to u okviru općeg narativa: na primjer, posljednjih je godina Društvo povjesničara umjetnosti Hrvatske u sklopu programa Hrvatski povjesničari umjetnosti organiziralo skupove o Lelji Dobronić (2017.) i Olgi Maruševski (2018.), a održana je i konferencija posvećena Seni Sekulić-Gvozdanović u organizaciji Arhitektonskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu i Instituta za povijest umjetnosti (2016.), te su u izdanju posljednje spomenute institucije sabrane i kritike Antoanete Pasinović (ur. Sandra Križić Roban, 2001.). No mnoga pitanja o školovanju i djelovanju profesorica, kustosica, kritičarki, restauratorica, konzervatorica i drugih povjesničarki likovnih umjetnosti i arhitekture i dalje su otvorena, posebice iz perspektive ženskih i rodni studija.

Gotovo se svi opisani aspekti problematiziraju u petnaest radova koji su okupljeni u zborniku *Žene u/o umjetnosti*, zrcaleći složenost teme i na metodološkoj i na sadržajnoj razini. Unatoč načelnom nedostatku povijesnih dokumenata za povijest žena i njihova stvaralaštva, odnosno drugih vidova djelovanja, posebice u ranijim razdobljima, Meri Kunčić je u obilju komunalnih notarskih spisa pronašla velik broj relevantnih podataka o legatima žena koji utanačuju narudžbe djela likovnih i primijenjenih umjetnosti za oltare i hospitale dalmatinskih komuna razvijenog i kasnoga srednjeg vijeka. Ana Marinković zatim se na kreativan način probila kroz šumu i šum dubrovačkih izvora te razlučila dijelove crkvenih i njima pridruženih javnih prostora 15. stoljeća namijenjenih ženama, čiji je izgled uvjetovan rodni i klasni postavkama tadašnjeg društva. Istraživanja naručiteljske aktivnosti istaknutih žena 16. i 17. stoljeća problematizira na metodološkoj razini Barbara Murovec, da bi se zatim usredotočila na studiju slučaja narudžbi udovice kontese Vetter za dvorac Slovenska Bistrica, razlučujući ikonografiju i podrijetlo kompozicije portala i fresaka koje slave svoju naručiteljicu ističući upravo neka specifično ženska iskustva.

Sljedeća skupina radova pomiče središte pozornosti s naručiteljica i korisnica prema autoricama: rad Jasminke Najcer Sabljak i Silvije Lučevnjak donosi pregled portreta plemkinja kasnoga novog vijeka, ali i predstavlja različite vidove aktivnog sudjelovanja žena u likovnom životu Slavonije 19. i ranog 20. stoljeća, upućujući na autorice i na kolekcionarke u plemićkim krugovima. Dubrovačkim se slikaricama iz građanskog kruga kasnog 19. i prve polovice 20. stoljeća pozabavila Sanja Žaja Vrbica, ističući i njihovo pokroviteljsko djelovanje. Odabrani primjeri iz opusa zagrebačke slikarice-plemkinje Vere Nikolić Podrinske iz fundusa Nacionalnog muzeja moderne umjetnosti nastali od 1917. sve do 1960. godine analiziraju se pak u radu Ivane Rončević Elezović, upućujući na mrežu osobni odnosa te društvenu osjetljivost i likovnu prijemčivost umjetnice. Umjetničke i organizatorske sposobnosti Ruže Klein Meštrović u sjeni Ivana Meštrovića analiziraju se u radu Sabine Kaštelančić. Umjetničkom produkcijom poraća bavi se rad Ane Rakić, u kojem autorica analizira grafiku Ankice Oprešnik, ispitujući ikonografska rješenja i formalne domete te jugoslovenske predstavnice na venecijanskom Biennalu 1954. godine. Novi mediji poput fotografije privukli su i profesionalke i amatere, čiji je doprinos umnogome odredio hrvatsku likovnu scenu 20. stoljeća, kako proizlazi iz analiza Lovorke Magaš-Bilandžić za vrijeme između dva svjetska rata i Sandre Križić Roban za period od pedesetih do sedamdesetih godina 20. stoljeća.

Na autorsko bavljenje likovnošću žena reagiralo se različito. Mizoginu reakciju na žensko stvaralaštvo okupljeno oko Kluba likovni umjetnica kritičara (i praktičara) velike specifične težine, napose u hrvatskim okvirima, Ljube Babića, ispitala je Ana Šeparović, što pak u kontekstu ovog zbornika antitezu dobiva u člancima Fani Politeo Vučković objavljenima u časopisu *Žena danas*, koje je analizirao kroz prizmu političkih obzora autorice Dragan Čihorić. Posljednja tri priloga odnose se pak na povjesničarke umjetnosti i arhitekture u trima različitim sferama djelovanja. Modnu kritiku, i to temeljenu na metodama povijesnoumjetničke analize, u Hrvatskoj je šezdesetih godina 20. stoljeća inicirala Magda Weltrusky, kako proizlazi iz istraživanja Katarine Nine Simončić. Stručnu terminologiju povijesne vojne arhitekture na hrvatskome jeziku usustavila je pak povjesničarka umjetnosti Ana Deanović, što se jasno utvrđuje u tekstu Karle Papeš. Konačno, historiografski iznimno važnu knjigu Sene Sekulić-Gvozdanović o bavljenju žena arhitekturom tijekom povijesti razlaže se u tekstu Jasenke Gudelj, utvrđujući njezina izvorišta, kontekst i nasljeđe.

Radovi okupljeni u ovome zborniku dopunjuju postojeću sliku žena u umjetnosti te povijesti umjetnosti i arhitekture, uz otvaranje niza novih pitanja i mogućih istraživačkih putanja. Time su ispunjeni početni ciljevi

skupa, koji je unatoč otežavajućim okolnostima u kojima je održan, bio izrazito uspješan, s plodonosnim raspravama i velikim entuzijazmom svih sudionica i sudionika. Velik udio u uspjehu skupa imalo je i mjesto održavanja, grad Imotski, čijim institucijama zahvaljujemo na svesrdnoj pomoći, kao i pročelniku Konzervatorskoga odjela u tome gradu Ivanu Alduku, koji je uložio nemali organizacijski napor kako bi *Žene u/o umjetnosti* dobile svoje mjesto, okvir i značenje.

Jasenska Gudelj